

[Henry Christensen.]

om hvilken jeg i øvrigt gerne vil sige, at det forekommer mig, at der er megen vejledning i netop dette års økonomiske årsoversigt, og jeg tror, folketinget vil have stor interesse af årsoversigten, når den kommer. Det vil være ønskeligt, om man i fremtiden kan sikre, at den kommer samtidig med, at udskrivningslovforslaget fremsættes, altså samme dag.

Den højtærede statsminister forstod ikke rigtig, at man kunne rette nogen form for kritik mod det tidsrum, der var levnet det høje ting til at drøfte de forslag, der nu var fremsat, og i forbindelse hermed den økonomiske politik i dens helhed; det var jo sædvanligt, sagde den højtærede statsminister, at udskrivningsloven blev fremsat nogle dage ind i marts, somme tider lidt før, somme tider lidt senere. Nu må man have lov til at sige, at det denne gang ikke drejer sig om en mere traditionel udskrivningslov. Det, der her fremsættes, er betydelig mere vidtgående forslag, der tilsigter en videregående behandling af den økonomiske situation. Det drejer sig om et forslag af en så vidtrækkende karakter, at vi nu i Danmark skulle gå over til at anvende en almindelig omsætningsskat lagt ud i detailledet. Nu kan den højtærede statsminister jo sige, at det er spørgsmål, der har været drøftet i regeringen, blandt embedsmændene og kommissionen gennem lang, lang tid, men når dette forslag skal behandles sammen med spørgsmålet om hele den økonomiske politik og udskrivningsloven, er der alligevel levnet tinget meget lidt tid. Der er vel indtil den 1. april 2 effektive arbejdsuger tilbage, og yderligere 1 uge med møder i Nordisk Råd. Jeg tror ikke, man gør tingets arbejde og den offentlige og politiske debat, der gerne skulle finde sted herom, nogen god tjeneste ved at indsnævre behandlingstiden så stærkt, som det her er tilfældet. Det er ikke nogen god ledelse af arbejdet i folketinget med behandlingen af den økonomiske politik, skattelovene og en lang række af de ting, der knytter sig hertil.

Det har været nævnt, at bl. a. hensynet til de kommunale valg, der blev afholdt forleden, gjorde, at man måske var lidt sendrægtig med at fremsætte disse revolutionerende forslag. Jeg vil naturligvis ikke

påstå, at dette har været tilfældet, jeg er helt sikker på, at noget sådant ikke har spillet ind i den høje regerings overvejelser. Jeg må alligevel have lov til at sige, at det er dårlig ledelse af arbejdet og en dårlig behandling af folketinget, vi her er ude for.

I øvrigt mente den højtærede statsminister, at selve inflationsproblemet ikke var så forfærdelig stort. Det var dog kun en 6-7 pct., priserne var steget i løbet af det sidste års tid. Man kan jo have forskellig mening om, hvorvidt det er meget eller lidt. Jeg tror nu nok, hovedparten af befolkningen har den opfattelse, at det er meget og mere end nok, der er sket på dette område. Det mest afgørende er vel, at det er en stigning, der i øjeblikket må betragtes som værende større end stigningen i de fleste andre lande, med hvilke vi skal konkurrere, og det er altså en særlig ulempe, at vor konkurrenceevne derved forringes.

De skævheder, den højtærede statsminister påpegede i den økonomiske stabilitet, er jo fremkommet — det vil jeg gerne have lov til at gentage — på trods af, at vi udtil har haft usædvanlig gunstige forhold, bortset fra vilkårene for afsætning af landbrugsvarer, således som jeg også har nævnt det. Vi har gennem mange år haft overraskende stabilitet for en stor del af engrosområdet og på råvareprisområdet, der ligger på et væsentlig lavere niveau, end det gjorde for blot et par år siden. Alene denne gunstige udvikling i bytteforholdet har været af kolossal betydning for os.

De problemer, vi alligevel er stillet over for, er prisstigning og omkostningsstigning, således som jeg har nævnt det. Vi ved jo alle, at en del af årsagerne hidrører fra begivenhederne sidste forår, og vi kan i dag konstatere, at vi dengang gennemførte omkostningsstigninger, der — det erkendte statsministeren også — væsentligt oversteg, hvad produktionen til de gældende priser kunne bære. Produktivitetsstigningen var vel kun på 5-6 pct., medens lønstigningerne og indkomststigningerne har været på omkring 15 pct. Resultatet heraf er, som regeringen også selv påpegede, da den kom med sine forslag om takstforhøjelser, at fordi vi havde fået omkostningsstigninger ud over, hvad man gennem produktivetsforbedringer og rationalisering kunne bære, måtte man forhøje priserne, og derved måtte man